

פה „מושלם“. היא מוכרת סרטים איטלקים. לא, היא אינה סכנת סרטים. היא מופיעה בהם. זה מספיק, כשנשאלה אם יש לה אמר ביציות אמרה: „כן, אף על פי שגם כך כלל וכלל לא רע לי.“

לצדה נלחמות כמלכות צעירות למאות: מופיעות בתפקידים פזוטים בסרטים איטלקיים, כשם שהתחילה בשעתה כוכב לורן עצימה — יוצרות יחד חזית מאוחדת לכיבוש ה' עולם.

הגבר האיטלקי לא היה חייל טוב. האשה האיטלקית נחלתה ככובשת מצוינת. וככל שגילתה יותר, כבשה יותר. גיבאנה הצעירה אינה חוששת מן החישוב, אומרת כי „ב“

כוכבת ראלי

„לגמרי לא רע לי...“

עולם הבידור אין להסתיר מאומה. אפשר שהיא צודקת. היא משמיעה בזה דעה נפוצה, מצערת.

פעמיים, שלוש. ההסתערות האיטלקית, המזכירה כמה כיבושים (אנדיים) של אמונות היא תופעה מדאיגה מאד. משנה לשנה נעשית ההתחרות קשה יותר, וככל ש' היא קשה יותר נעשית האמנות פחות ופחות משתלמת, העירום יותר ויותר מבוקש. גופה „המושלם“ של שחקנית ראלי מהווה, אולי, נצחון מסחרי איטלקי, אך מכה נוספת לאמנות הסרט שרמתה ירדה פלאים בשנים שחלפו מאז הפכה רומא עיר פרוצור לרומא עיר פרוצור. טוב ויפה לראות פעמיים שלוש ב' שנה סרט פיקנט, אך אין משהו „איוטי ומגרה“ תחליף לסרט טוב, המבוקש תמיד — ועל ידי כל הקהל כולו.

בקצרה

תפסו את הגנב. גרייס קלי מתאבחת — בריביירה הצרפתית — בגנב קרי גראנט, נמתחת יחד אתו בעלילה בלשית היציקוקית.

הצעיר הירוק. אילם-חרש-עיוור נאשם ברצח על לא עוול בכפו, נחלץ הודות לעיק שותו של פרקליט זקן, מייקל דגרייב.

היחפן. סרט הודי גיאוריאליסטי, עם הרבה רומנטיקה מורחית.

• כך פרסם קולנוע שדרות, תל-אביב, את „יצורים חמודים.“

סרטים אחבה ללא גינונים

הרשת (קניס, מקסיקו) שיך לפי מהותו לראינוע האילם מהיותו סיפור ללא שיה כמעט, המאמת את ההשערה הראינועית ש' תמונה אחת שקולה כנגד עשרים כרך — על הבה, על כל פנים.

במאי אמיליו (הפנינה) פרנאנדו הגיש עלי-לה פשוטה, אך לא פשטנית, מרובת-פרטים והדת הסתכלות על שלושה אנשים: שני גב' רים ואשה אחת, החיים בכדידות על חוף ה-ים הסוער, פותרים את בעיותיהם בצורה סוערת לא פחות.

הנערה, המשמשת, יחד עם הים, ציר מרכזי שעליו מסתובבת העלילה, היא רוסאנה, אהר' בתו של חוזה לואיז, שודד הנפצע בעת שוד. היא מתמסרת לידיו אנטוניו, הגר אתה ב-צריף שליד חוף הים, ניוון על הגים ומכירת ספוגים בכפר הסמוך. אולם חוזה לואיז נמ' לט מבית הסוהר, מצטרף אל השנים ועד מה-רה הופך הנוג השלוו למשולש סוער.

למעטים בלבד. מחברי הרשת לא נמ' פסו לדרך קלה: הם אינם מעמידים את ה' עלילה על יסוד תאוותני. המשיכה הסוערת בין רוסאנה לבין חוזה לואיז היא בהרבה יו-תר צחה, יותר פשוטה: „אני אוהב אותך,“ הוא אומר לה בפשטות ובהרגשה שגילה את סוד היקום, לקראת סופו של הסרט וסופם של גיבוריו. כן, הרשת היא סיפור אהבה ל-לא גינונים, ללא נופך פסיכולוגי. סיפור על היחסים השורשיים שבין איש לאשה.

מאז ימי הונס לבמאי הדאני קארל דראייר, לא נראו על בד הקולנוע תמונות כה איטיות ונאות כמו בהרשת. צילומי של אלכס פי' ליפס הם מלאכת אמנות ממדרגה ראשונה וה' מימו והעריכה יוצרים, בקרב אותם צופים המסוגלים לספוג סרט כה אוניקטיבי, אכזרי ויחד עם זאת אנושי, מתח לא-ישוער ב' מקצב כה איטי. מספרם של צופים אלה עלול להיות מועט ביותר.

נושא מסוכן

מאהבה של ליידי צ'אטרלי (פראנ' קו-לונדון, פאריס) מבוסס על רומאן מאת סופר אנגלי בעל-גוטי פאסיטיות דוד הר' ברט לורנס, שעיור הרבה רעש בשנות ה-עשרים של המאה.

הסיכויים שהסרט הילקוח מן הספר יעורר רעש דומה קלושים ביותר. הסיבה: אפר' בצרפת הנועות אי אפשר היה לצלם את עיקר העיקרים ברומאן — תיאורי המשגל של לור' רנס, תענוגות הברשים המפורסמים בעט פיו-סית ונוקבת. מן הספר נותרה רק המסגרת העלילתית:

לורד צ'טרלי נפגע במלחמה ברגליו, מא' כד את כה הגבר שלו. אשתו, קונסטנס, אג' גליה רומית יצייה, סוערת אותו כאילו ה' תה נזירה, עד שהיא מתפתה עליידי בחור צעיר, שמר יער שאחוזת בעלה. ההבדל ה' מעמדי נמחק בנקל במשככי האהבה.

קרחון הכמרים להפשיור. מצלמתו של במאי איב אלגרה מתעכבת, אמנם, רגעיים קטים, על ידיו של האהוב, כשהן מחליקות על שוקיים מכוסות שמלה דקה, או על אצ' בעותיו כשהן פורמות אט אט את כפתורי ה' חולצה עד שהאפיסה חולצת את הצופה מן המבוכה.

אולם הסרט (כמו המהדורה העברית של הרומאן, המקוצצת מאד) אינו אלא צל של סיפור גיש בו יופי רכ ופיוט של תאוות בשרים. בעלילת הקרה, כפי שהיא מוגשת בסרט, הופך לגיבורו הסראגי הלורד צ'טרלי, בעוזו שהדמות הסובלת ברומאן, הליידי, יו' צאת חיותרת.

משחקו של דינאל דארייה בתפקיד המר' כזי אינו מציל את המצב: היא נראית, אף בתמונות האהבה הסוערות ביותר, כקרחון ה' מסרב להפשיור.

כנראה שהדרך היחידה לתרגם תאורים אינ' טימיים מן הספר אל הבד היא לא העניינית והישירה, כפי שהיא באה בסרט, אלא הסיב' יקטיבית: נסיון לרמוז על רגשותיו של ה' גבור בדרך הסמל או הצילום המופשט.

איטליה

סרטים למכירה

גיבאנה ראלי הוא שמה. היא שחרחרת. גו'

• להטוט קולנועי, התמונה נמוגה אט אט, הבד משחזר.

לעם
למדינה
ולצבא ישראל
ברכה

ליום העצמאות

דו"ב ק

בע"מ

על כן, להתכתב, בעברית דווקא, עם „נערה נכונה, לא חשוב אם היא מהשומר-הצעיר, או אדוקה ביותר.“ כל מה שהוא רוצה היא התכתבות עם צברית אפיינית. כנראה שהוא רוצה להירבק ממנה.

חורים של גבינה

שתי צבריות בנות 16 (966/890) הנמצאות עתה בשווייץ — אני מניחה שהן לומדות שם — רוצות להתכתב עם צמר צבריים בני 19 ומעלה. הן רוצות שהיו נאים ואיטלי' ננשים, אפילו ישלחו תמונות. אני בטוחה שהן תוכלנה לעניין אותם בסו' פורים על חורים של גבינה שווייצרית או שעון הקוקיה.

מן הקיבוץ אל העיר

במדור, אני לומדת גם קצת כתיבת הארץ. אני לא רוצה להתחייב, אבל אני מקבלת המון מכתבים מכל מיני מקומות שאת שמם אני קוראה בהם לראשונה. אחד מאלה, הוא קיבוץ צעיר (966/891) שכתב לי מכתב חובב מאד, בו הוא מספר שהוא עובר עתה משבר נפשי קשה. הוא ישמח לקבל מכתבים מעניינים מנערה עירונית בלתי סלונית. הוא נראה לי ממכתבו ככהור רניש ועדין-נפש ואני בטוחה שה' נערה שתכתב אתו תמצא עניין רב בכמ' תכניו. הוא בן 22, קיבוץ צעיר ומיץ.

קצת רציני

כשקראתי את מכתבה של (966/892) הייתי מוכנה להשבע שהיא תל-אביבית. טוב שלא נשבעתי. היא בת רעננה. מכתבה: „הפעם תקבלי מכתב מכחורה החושבת שהיא בת 18.5, אומרים עליה שהיא נחמדה, צברית מעניינת ומחבבת מאד מוסיקת נאו, או' הבת לוקוד, לטייל, בקיזור — כלות יפה. החבור המענייני להתכתב, ידאי לכך שהיה בן 25—22, צבר ונחמד, ומסכיבות תל-אביב...“

בין השורות היא נזכרת, מוסיפה את ה' מלים, „גם רציני קצת.“

יד זדונית הונפה...

אחרי שהוא (966/893) פותח בצרוף ה' מלים המור: „בעלת התו הנכבדה...“ הוא מבקש ממני שלא אתן לידו הודונית לבחוש במילותיו היקרות, ושאינני ש' יצירתה כמות שהיא. בכקשה: „ברצוני להתכתב עם אחת אשר תהיה לה מוניה של קלות רצינית אחר' לה בעדינות ואשר אינה מחפשת אחרי הנר' ציץ דווקא. על כן תמצאי חזור כניל 28 נכות, מוכן להביני את נפש הולדת עליידי העלולת על קטנוניות בחיי היום יום. אוהב המור, פשטות וכנות, כוחל בהקולת עיר,

שמעו, זה כמעט שווה את המקום שזה גוול. קראתי את המכתב הבא כשאני נעזרת במילון כמעט עם כל מלה, יה, איזה סגנון!

נפש עמומה בגוף בריא

(966/888), „מסקירה לפקידה אני ילוד ה' אשה הפלמני שאינו אלמוני, בכדידות לא אהודה, האופפת אותי, ובהתעטף נפשו עלי, או הוא שואל את השאלה הפשוטה כ' נלוחה, הנדולה בפשטות: „התגרש החמה את אופל הברידות הנוראה!“

ובמעמקי הנפש, חבויה תוחלת אשר ממ' תניה לחומר הכערה אשר ידליקנה. כי בלי עזרה רבים היו בחרים באותה דרך, ש' ממנה לא ישוכו לעד!

„טורים דלים אלה אינם הוראה או יודוי של אכזבה, אלא איפכא מתמכרת... בימים הלפני, כפי שבימים אלה, יכולי יכונתי להתהלך לפרקים חופשי, ולפעמים כספר עם איתן אהובות יקרות. בדם, העקר מבטיש קנאה ואיבה משום... הבינות, קוראתי היקרה! לא אבהה את האמת: לונד עיני מרחפת רמותה של אותה אהובה יקרה, אשר פשטתה איריש, בלילות החרדה, לילות האה' בה המקסימה, לילות האושר המשותף... רותה היקרה! הוננה דעות נדול' גרם שהסג' תרמי אותה, ולפי אירמה עתיקת יומין זו, לבי שבויו אחרי אהובה דמונית, נאות, העוסקת במדיניות, עתונאות, ספרות וסרטים... הנני חייל צבא ישראל, החי הרחק מאותן בריות אשר אהבתי אותן עירו ועירינים ושואף למצוא מאן-ידיהא אשר אתה אוכל' לחרוג מ„המרנלא“ למען נמצא סיפוק נפשי...“ עוד כמה מכתבים כאלה, ואעמיד את טוריי למכירה.

שומר-הצעיר או אדוקה

המספר הזה (966/889), הוא עול ימים בן 19 מארצות-הברית, הלומד בארץ. הוא נמצא כאן חודשים אחדים, בחברה מונבלת, ולא הצליח להרחיב את חוג מכיריו. הוא רוצה,

גוש אגרשים ברחובות:

טוב לשיכונים ולזוויות — למכירה בהזדמנות

לפנות: תל-אביב, טלפון 24749

העולם הזה
מאת
הרשת
תפשו את הגנב
היחפן